

Arrest

nr. 156 048 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 10 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 20 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegegeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag van 19 februari 2015 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij voert een schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en artikel 8 van het EVRM.

In een eerste en tweede onderdeel van haar enig middel stelt de verzoekende partij niet te begrijpen waarom elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zouden zijn. Zoals de verzoekende partij terecht stelt, wordt in nergens in de vreemdelingenwet wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen - als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland -- van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Met haar betoog, waarin zij meent dat elementen van integratie juist wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat haar integratie en sociale verankering niet verantwoordt dat zij haar aanvraag niet zou kunnen indienen via de Belgische of diplomatieke consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats en niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van voormeld artikel 9bis. De Raad benadrukt in dit verband nog dat de gemachtigde in het betrokken onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij zet geenszins uiteen dat deze verwijzing onjuist of irrelevant zou zijn. Daarenboven vermeldt de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie, hoewel niet weerhouden als buitengewone omstandigheden, wel kunnen worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij niet begrijpt waarom haar lokale verankering niet leidt tot verblijf, dient erop gewezen te worden dat de thans bestreden beslissing een ontvankelijkheidsbeslissing betreft, zodat deze zich niet uitspreekt of de door de verzoekende partij aangehaalde elementen ten gronde kunnen leiden tot de toekenning van een verblijf of niet. Ook het gegeven dat de gemachtigde in een ander geval wél zou zijn overgegaan tot regularisatie omwille van de sociale verankering van de betrokkene, doet geen afbreuk aan het bovenstaande. Uit de beslissing in kwestie blijkt bovendien dat hier nog gebruik werd gemaakt van de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009, hetgeen in casu hoe dan ook niet het geval is. Zodoende is ook de verwijzing van de verzoekende partij naar het vertrouwensbeginsel niet dienstig.

In een derde onderdeel van het enig middel verwijst de verzoekende partij naar het feit dat zij in België een partner en twee kinderen met legaal verblijf heeft. In de bestreden beslissing wordt op dit gegeven uitgebreid ingegaan. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde zeer onredelijk is in zijn stelling dat zij maar met de kinderen naar Nepal moet terugkeren of dat de kinderen in België moeten achterblijven. De Raad wijst erop dat de gemachtigde geoordeeld heeft dat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat en tevens benadrukt heeft dat gezinshereniging een recht is, zodat het recht van de verzoekende partij automatisch erkend wordt, indien zij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Bovendien wordt in de bestreden beslissing niet slechts ingegaan op de mogelijkheid dat de verzoekende partij hetzij haar kinderen zou meenemen, hetzij deze zou achterlaten bij haar partner, maar wordt tevens gewezen op het feit dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond waarom zowel haar partner als haar kinderen haar niet tijdelijk zouden kunnen vergezellen naar het bevoegde land. Op dit onderdeel van de motivering gaat de verzoekende partij echter in het geheel niet in. Ook maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat een terugkeer naar Nepal sowieso een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. De Raad herinnert eraan dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied

te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa/Nederland, § 81 en EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 101). De verzoekende partij toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, haar gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Noch in haar aanvraag om machtiging tot verblijf noch in het thans voorliggend verzoekschrift toont de verzoekende partij aan dat in haar geval door een tijdelijke scheiding de hechte banden tussen haar en haar echtgenoot en kinderen onherstelbaar worden beschadigd, zodat er sprake zou zijn van een omstandigheid die het bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maakt om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Ook dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar aanvraag geenszins enig gevolg van een eventuele tijdelijke scheiding als buitengewone omstandigheid heeft geconcretiseerd. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij (en desgevallend de kinderen) in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar echtgenoot (en desgevallend de kinderen) en haar gezinsleven met hem/hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, M.E./Zweden, § 100). Ten slotte benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen wordt naar artikel 10 van de vreemdelingenwet en het feit dat de verzoekende partij recht heeft op gezinshereniging als zij aan de voorwaarden voldoet. Artikel 12bis, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet in dit verband wel degelijk een behandelingstermijn. De verzoekende partij betwist geenszins dat zij van voormeld artikel 10 gebruik zou kunnen maken.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat, daar waar de verzoekende partij doorheen het verzoekschrift met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Op de overige onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing gaat de verzoekende partij niet in.

Het enig middel lijkt ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 augustus 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 1 oktober 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 6 augustus 2015 opgenomen grond, betoogt de verzoekende partij dat de Raad in dezelfde val trapt als die door Dienst Vreemdelingenzaken gesteld wordt, namelijk de situatie die als één geheel wordt voorzien, maar die in stukjes wordt gesneden en elk stukje is niet voldoende. Echter moet dit in zijn algeheelheid beschouwd worden en die algeheelheid moet als buitengewone omstandigheden onderzocht worden. Dit had aanleiding moeten geven tot het besluit dat er wel buitengewone omstandigheden zijn, dus is er sprake van een manifeste appreciatiefout. De verwerende partij sluit zich aan bij de inhoud van de beschikking.

2.2 In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting voor het eerst aangeeft dat zij meent dat een probleem ligt in het feit dat de situatie die als één geheel wordt voorzien, in stukjes wordt gesneden en elk stukje niet voldoende wordt geacht. Met dit betoog voegt de verzoekende partij echter een nieuwe dimensie toe aan haar uiteenzetting in het verzoekschrift. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr.

201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze nieuwe dimensie naar voren heeft gebracht. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe 'middel' is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 6 augustus 2015.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat het besluit had moeten zijn dat er wel buitengewone omstandigheden zijn en er dus sprake is van een manifeste appreciatiefout, dient te worden vastgesteld dat door opnieuw, zoals de verzoekende partij reeds in haar verzoekschrift had gedaan, aan te geven het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 6 augustus 2015 werd aangegeven.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE